

Några vuxna tankar i barnamun.

Jag vill försöka sammanfatta det som framkommit med några rader tänkt ur barnets synvinkel.

Mamma och pappa, tack för att ni lät mig leva och växa i mammas mage.

Om ni har möjlighet, lät mig få vara hemma när jag är liten. Jag tror jag har det bäst så. Jag kanske behöver det när jag sen ska börja vara med andra.

Jag hoppas att ni får leva, för jag behöver er båda två.

Tyck om varandra, det tycker jag allra mest om. Jag blir så glad och trygg när jag ser att ni tycker om varandra.

Ni lär mig att leva och hur jag ska vara mot andra. Har ni tänkt på att jag lär mig mest av det ni gör?

Älska mig mest då jag inte förtjänar det. Det är så svårt när ni säger att jag måste vara snäll för att få något av jultomten.

Jag behöver någon att leva med. Jag är glad över att få vara med er, med syskon, med släkt och att jag får leka med kompisar.

Var som vuxna, riktiga vuxna. Jag skäms när ni leker att ni är unga. Jag blir rädd när jag ser er raggla omkring med flaskan i handen.

Mamma och pappa, jag behöver något att leva av. Inte bara mat utan något där djupt inne i mig. Det hjälper mig om jag ser att ni lever för någonting.

Ge mig en barndom som jag ofta kan tänka på och vara glad över. Kanske det är lättare sen när jag ska vara förälder.

Bär mig fram till Jesus. Var inte som lärjungarna.

Mamma och pappa, var lärjungarna rädda för att de anade att ni vuxna kan ha något att lära er också av oss små

Ur Öppen famn. En bok om föräldraskap